

[Handelsministeren.]

lig Overenskomst mislykkedes, og da disse Bestræbelser var mislykkedes, var det, Rigsdagen gik til ved Lov at fastsætte, hvad Indlaansrenten maatte blive. Man har heller ikke haft Tillid til, at Bankerne f. Eks. vilde føre en forsvarlig Udlaansrentepolitik; thi det varede ikke saa længe, inden Venstre stillede Forslag om, at der skulde fastsættes en Maksimalpris paa Pengene, en Maksimalfortjeneste for Bankerne.

Jeg kan derfor ikke forstaa, hvordan Venstre og Konservative med kan være af den Opfattelse, at man med Sikkerhed kan gaa ud fra, at der nu vil blive ført en forsvarlig baade Indlaansrente- og Udlaansrentepolitik. De kan ikke være i Tvivl om, at Sparekasserne fra den allerførste Dag, da Rentespørgsmaalet virkelig blev sat paa Dagsordenen, har haft den Opfattelse, at man overhovedet ikke maatte blande sig i deres Rentepolitik, og man ved jo ogsaa, at Sparekasserne nu vil have Frihed, og Frihed for at kunne sætte Renten op. Det er ikke for meget sagt, at de danske Sparekassers Fællesledelse og vel de fleste af de lokale Ledere med har været imod den Rentesaenkningspolitik, der har været ført. De har hele Tiden holdt sig paa Afstand af de Bestræbelser, som gik ud paa ved særlige Foranstaltninger at skaffe billige Pengemidler til Veje, og man vil ogsaa nu hurtigt erfare, hvad Følgen bliver af, at man giver fuld Frihed for Sparekasser og Banker til at sætte Indlaansrenten og dermed Udlaansrenten op.

Hvad Skæringsdagen den 15. Juli angaar, er den valgt uden virkelig saglig Begrundelse. Jeg har ikke hørt nogen anden saglig Begrundelse for den 15. Juli som Skæringsdag end den, at man synes, man skal have en passende Tid til at snakke med Banker og Sparekasser. Jeg tror, man meget hurtigt vil opdage, at 15. Juli i Virkeligheden ikke interesserer de paa-gældende Institutioner, og man vil meget hurtigt erfare, at efter 15. Juli, naar Loven, der skulde sikre Befolkningen mod en ubillig Rente, er bortfaldet, vil Sparekasserne og Bankerne benytte deres Myndighed til at mønstre dette Forhold, ganske uanset hvad Flertallet her maatte mene om en forsvarlig eller ikke forsvarlig Rentepolitik. Men nu faar vi se, hvem der vil rette sig efter den ærede Ordførers Ønsker, hvilke af Bankerne og Sparekasserne der vil handle efter hans Forhaabninger om en forsvarlig Rentepolitik. Jeg for min Del har ingen Tillid til, at vi kan blive staaende ved de nuværende Ud-

laansrentesatser, efter at Rentelovens Bestemmelser er bortfaldet, og jeg er sikkert i Overensstemmelse med den ærede Ordfører, naar jeg siger, at han tror heller ikke paa det. Han kan ikke tro paa det, for han ved jo, at den dybere Mening med det hele er den, at man vil have Frihed til at sætte Indlaansrenten op og dermed fornuftigvis ogsaa Udlaansrenten — det sidste bliver en logisk Følge af det første.

De økonomiske Følger af den Politik, der saaledes nu skal indledes, kan heller ingen tvivle om. Det er Kapitalens og Arbejdets Interesser, der her brydes. Kapitalens Interesser har faaet et Flertal for sig i dette høje Ting, det er Kapitalens Interesser, der sejrer, og Arbejdets Interesser, der tilsidesættes. De Herrer skulde gaa ud og tale med Erhvervsfolk her i Hovedstaden i disse Dage, saa vilde de faa at høre, at deres Mening falder nøje sammen med, hvad jeg her siger: at det er Erhvervslivet, der kommer til at betale Omkostningerne ved den Politik, her inaugureres. Følgerne vil blive følelige baade paa Landet og i Byerne. Naar Spasekasserenten til Indskyderne sættes op, vil Sparekassernes Udlaansrente ogsaa blive sat op, og der findes i næsten enhver Sparekasse mange Landdebitorer, som altsaa vil faa Renten af deres Laan sat op. Der er dog noget ejendommeligt i, at dette just sker ved Venstres Hjælp og under Medvirken af den ærede Ordfører, efter at vi i mere end et Aar har været Vidne til, at man netop fra Landbokredse har krævet billigere Virkemidler, og efter at det ærede Medlem selv har været med til paa store Organisationers Vegne at fremføre Kravet herom over for Regering og Rigsdag. Den mildeste Bedømmelse, man kan give det ærede Medlem i dette Forhold, er den, at han ikke har evnet at modsætte sig sit Partis nye Politik. Han har maattet bøje sig, han har vist sig at være den lille over for sine Partifællers Krav. Jeg beklager, det skal komme dertil i en Tid som denne, at Pengemidlerne skal blive dyrere.

Det ærede Medlem, som talte for Det konservative Folkeparti (Lange), sagde, at man ikke kunde magte Obligationskurserne ved Lovbestemmelser, man kunde ikke ved at fastsætte lavere Indlaansrente i Banker og Sparekasser paavirke Obligationskurserne, saaledes at de blev tilfredsstillende. I samme Aandedræt, som det ærede Medlem havde fremført dette, nævnte han, at der havde været megen Uro, og denne Uro havde medvirket til, at Obligationskurserne